

Sygn. akt II CSK 311/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. M.  
przeciwko A. S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od pozwanej na rzecz powoda 2700,- (dwa tysiące  
siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej A. S. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 czerwca 2016 r., którym zasądzona została na rzecz powoda S. M. kwota 52 463,64 złotych, rozłożona na trzy raty, z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania; w dalszej części powództwo zostało oddalone. Zasądzona kwota stanowiła rozliczenie konkubentów z tytułu nakładów poczynionych na budowę domu. Oddalając apelację pozwanej Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd Rejonowy.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 405 k.c. i pominięcie stosunków zobowiązaniowych łączących strony oraz art. 244 § 2 k.p.c. w związku z art. 156 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst Dz.U. z 2016 r., poz. 2147 ze zm., dalej jako u.g.n.) przez przyjęcie jako dowodu w sprawie operatu szacunkowego, sporządzonego na okoliczność określenia wartości rynkowej nieruchomości, której dotyczy sprawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmówienie jej przyjęcia do rozpoznania wraz z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, pozwana z powołaniem się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wskazała na oczywiste uzasadnienie skargi, które ma wynikać z rażącego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 405 k.c. oraz art. 244 k.p.c. w związku z art. 156 ust. 3 i 4 wymienionej wcześniej ustawy o gospodarce nieruchomościami. Jednakże w kilku zdaniach uzasadnienia tych twierdzeń wymagana oczywistość nie została wykazana.

Mimo że rozpoznawana sprawa jest już kolejnym sporem między stronami o roszczenia majątkowe, wynikające z rozliczeń między byłymi konkubentami, to w uzasadnieniu skargi nie znalazł się wymagany wywód prawny, stanowiący uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.) przez

wykazanie, że wystąpiły przesłanki oczywistości skargi. Od dawna jest znane i ustabilizowane stanowisko orzecznictwa i doktryny odnośnie do argumentów, które należy podnieść, żeby skarga nie próbowała uczynić z postępowania kasacyjnego rozpoznawania sprawy w trzeciej instancji. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 września 2015 r., w sprawie II CSK 92/15, odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda w niniejszej sprawie, nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania lub wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie, a w przypadku twierdzenia o oczywistości skargi nie chodzi o sprawy, „w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których orzeczenie może być wręcz kwalifikowane jako bezprawne”. Tak nie jest wtedy, gdy podniesione zarzuty powtarzają zarzuty apelacji w zakresie przekonująco wyjaśnionym w uzasadnieniu orzeczenia apelacyjnego, a także gdy wprowadzie odwołują się do naruszeń prawa, ale w rzeczywistości podważają ustalenia faktyczne lub oceny prawne. Te zaś są wyłączone z podstaw kasacyjnych (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Z kolei, dzieląc podniesioną przez skarżącą kwestię potrzeby potwierdzenia aktualności szacunkowego operatu biegłego w związku z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami, to nie można tej okoliczności uznać za decydującą o wadliwości zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza wobec akceptacji tej wyceny przez strony na potrzeby wcześniejszej sprawy z ich udziałem oraz podobne w treści stwierdzenie pozwanej na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji dnia 23 maja 2016 r. (s. 4 protokołu rozprawy). Nie można więc uznać, że spełnione zostały warunki prawne wskazane w art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398 k.p.c.

aw

jw